

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 stycznia 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił G. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2019 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że podstawę do wydania przedmiotowej decyzji stanowiło orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 stycznia 2020 roku stwierdzające, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. (decyzja – k. 187 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

G. O. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu skarżący wskazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem wyrażonym w orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 stycznia 2020 roku, ponieważ pomimo poddania się zabiegom alloplastyki stawów biodrowych wnioskodawca nadal w życiu codziennym ma trudności z poruszaniem się, a także z wykonywaniem podstawowych czynności życia codziennego, w tym wykonywaniem pracy, drętwienie kończyn dolnych czy ograniczenie ich ruchomości uniemożliwiają długie przebywanie, zarówno w pozycji stojącej, jak i siedzącej, zaś odzyskanie ruchomości i wytrzymałości stawów utrudniają aktualne schorzenia kręgosłupa. Uzasadniając swoje stanowisko odwołujący wskazał także, że posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wydane w dniu 5 listopada 2018 roku, przy czym niepełnosprawność istnieje od 13-go roku życia, a umiarkowany stopień niepełnosprawności datuje się na 5 marca 2009 roku. Z orzeczenia wynika również, że wnioskodawca może wykonywać pracę jedynie w warunkach pracy chronionej. (odwołanie – k. 3-12)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 20 marca 2020 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 listopada 2019 roku, zaś Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 9 grudnia 2019 roku stwierdził, iż wnioskodawca jest zdolny do pracy. Od orzeczenia został złożony sprzeciw, a Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2020 roku również uznała skarżącego za zdolnego do pracy. (odpowiedź na odwołanie – k. 48-48 verte)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. O. urodził się w dniu (...). (okoliczność bezsporna)

W 1985 roku u wnioskodawcy zdiagnozowano ostre złuszczenie głowy kości udowej prawej, zaś w 2013 roku - wtórną chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych, stan po obustronnym złuszczeniu głów kości udowych. W 2015 roku u odwołującego rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo – zniekształcające lewego stawu biodrowego po młodzieńczym zwichnięciu głowy kości udowej, zaś w 2016 roku chorobę zwyrodnieniową prawego stawu biodrowego. (dokumentacja medyczna – k. 38-47, k. 61-63, k. 66-73)

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 5 listopada 2018 roku G. O. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie wydano na stałe. Stwierdzono w nim, że niepełnosprawność istnieje od 13-go roku życia, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 5 marca 2009 roku. Ponadto, w zakresie wskazań dotyczących odpowiedniego zatrudnienia wskazano, że G. O. może ją wykonywać w warunkach pracy chronionej, wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby, wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki oraz spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym. (orzeczenie – k. 13-14)

Decyzją z dnia 16 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu niezdolności do pracy od dnia 12 listopada 2013 roku, tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. (decyzja – k. 129-131 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 18 listopada 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał skarżącemu rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 31 października 2016 roku. (decyzja – k. 158-159 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 14 listopada 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał skarżącemu rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 listopada 2016 roku do dnia 31 października 2017 roku. (decyzja – k. 168-169 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 10 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał skarżącemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 listopada 2017 roku do dnia 30 listopada 2018 roku. (decyzja – k. 174-175 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 4 grudnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał skarżącemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 grudnia 2018 roku do dnia 30 listopada 2019 roku. (decyzja – k. 180-181 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 31 października 2019 roku odwołujący złożył do ZUS wniosek o ponowne ustalenie jego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek – k. 184–184 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 9 grudnia 2019 roku ustalono, że G. O. nie jest niezdolny do pracy. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 185-185 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinia lekarska – k. 30-31 teczka II załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej)

Od powyższego orzeczenia skarżący złożył sprzeciw. (sprzeciw – k. 32-33 teczka II załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej)

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 stycznia 2020 roku ustalono, że G. O. nie jest niezdolny do pracy. U skarżącego rozpoznano przebytą obustronną endoprotezoplastykę bioder z powodu wtórnych zmian zwyrodnieniowych po przebytych złuszczeniach głów kości udowych – bez istotnego upośledzenia sprawności. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 186-186 verte, opinia lekarska – k. 36-37 teczka II załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej)

Ze względu na przebyte zabiegi (obustronna alloplastyka bioder z powodu złuszczenia głowy kości udowej) G. O. nie powinien wykonywać ciężkiej fizycznej związanej z dźwiganiem ciężarów, długim stanieniem lub chodzeniem. Rokowania są zależne od postępów w rehabilitacji. (zaświadczenie – k. 93-94)

U G. O. występuje zespół bólowy odcinka lędźwiowego kręgosłupa z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Wnioskodawca przebył obustronną alloplastykę stawów biodrowych. W badaniu neurologicznym u skarżącego nie występują objawy uszkodzenia układu nerwowego.

Z neurologicznego punktu widzenia wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy zarobkowej zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. Na rynku pracy jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, ale zdolną do wykonywania pracy zarobkowej. Poziom kwalifikacji odwołującego jest wysoki, a poziom kwalifikacji to coś więcej niż zajmowane stanowisko czy wyuczony zawód.

Wnioskodawca posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności z układu ruchu, a nie z układu nerwowego. W momencie podejmowania pracy lekarz profilaktyk uwzględni przeciwwskazania do pracy wynikające z choroby zwyrodnieniowej stawów.

(pisemna podstawowa opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 55-57, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 110)

Z ortopedycznego punktu widzenia u odwołującego występuje stan po obustronnej endoprotezoplastyce stawów biodrowych, z powodu złuszczenia głowy kości udowych w dzieciństwie. Wnioskodawca nie powinien wykonywać ciężkiej pracy fizycznej oraz pracy na wysokości. Jednocześnie nie występuje u niego upośledzenie funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawcy za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy.

Z punktu widzenia ortopedii wnioskodawca jest zdolny do pracy i był zdolny do pracy w dacie badania przez Komisję Lekarską ZUS.

Wnioskodawca nie utracił w stopniu znacznym zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, może wykonywać wiele prac zgodnych z poziomem posiadanych kwalifikacji ponieważ nie utracił w stopniu znacznym zdolności do pracy.

(pisemna podstawowa opinia biegłego z zakresu ortopedii – k. 74-76, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu ortopedii – k. 108-109)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i załączonych do nich akt rentowych, dokumentacji medycznej, a nadto na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy tj. neurologa i ortopedy.

Warto zauważyć, iż dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie w myśl art. 278 § 1 k.p.c. korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Takich wiadomości, to jest specjalistycznej wiedzy medycznej wymaga opis rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia, związanych z nimi dolegliwości stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku.

Sąd, oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową opinii powołanych w sprawie biegłych. W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegli wydali swe opinie po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy, określili schorzenia występujące u badanego oraz ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do poziomu jego kwalifikacji zawodowych.

Zdaniem Sądu, opinie biegłych są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

W uznaniu Sądu ubezpieczony nie przedstawił żadnych zasadnych argumentów w celu skutecznego podważenia wydanych w sprawie ekspertyz. Zarzuty skarżącego sprowadzały się jedynie do własnej odmiennej oceny stanu zdrowia. Dlatego też Sąd nie odmówił tym opiniom wiarygodności i mocy dowodowej.

W toku sprawy odwołujący przedstawił zaświadczenie o stanie jego zdrowia z dnia 29 kwietnia 2020 roku wystawione przez prof. dr hab. med. M. S.. W istocie we wskazanym dokumencie zawarto zapis tj. „, rokowania są zależne od postępów rehabilitacji”, jednak interpretacja owego zapisu przez skarżącego, a mianowicie twierdzenie, iż w ocenie lekarza prowadzącego nie odzyskał on zdolności do pracy jest błędne. Na ten temat szerzej wypowiedział się w swych opiniach, a zwłaszcza opinii uzupełniającej biegły z zakresu ortopedii wskazując, iż w opisywanym zaświadczeniu brak jest jakiegokolwiek wzmianki, iż odwołujący jest niezdolny do pracy. Faktem jest, iż wnioskodawca nie powinien wykonywać ciężkiej pracy fizycznej oraz pracy na wysokości, może jednak wykonywać prace zgodne z poziomem posiadanych przez siebie kwalifikacji, gdyż nie utracił zdolności do pracy w stopniu znacznym.

Z kolei biegły z zakresu neurologii wskazał, że w badaniu neurologicznym u skarżącego nie występują objawy uszkodzenia układu nerwowego. Co ważne biegły ten również wskazał, iż pomimo legitymowania się przez wnioskodawcę orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności pozostaje on osobą zdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

Tym samym, powołani w sprawie biegli nie stwierdzili u wnioskodawcy niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszym postępowaniu Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, między innymi w sytuacji, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy.

W rozpoznawanej sprawie strony nie wniosły o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a złożone do czasu wyrokowania pisma procesowe i brak wniosków dowodowych, po pouczeniu o możliwości ich zgłaszania, dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2021 r., poz.291) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych oraz nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
4. nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

W myśl art. 12 cytowanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się, stosownie do art. 13 ust 1 ustawy stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji lub możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W definicji niezdolności do pracy ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował istnienie potencjalnej przydatności do pracy. Chodzi zatem o zdolność do pracy zarobkowej nie tylko jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, ale zdolność do podjęcia pracy w ogóle, z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych.

Stosownie do art. 107 powołanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Zgodnie zaś z art. 14 ust. 1 ustawy oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia (ust. 2a|); komisja lekarska, rozpatrując sprzeciw, dokonuje oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 1; rozstrzygnięcia komisja lekarska dokonuje w formie orzeczenia (ust. 2e, ust. 2f); orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (ust. 3).

Prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzonego przez Lekarza Orzecznika ZUS/Komisję Lekarską ZUS, która dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Treść orzeczenia w przedmiocie zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, braku tej niezdolności lub jej ponownego powstania, powinna w równym stopniu wynikać z profesjonalnej oceny stanu zdrowia badanego (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2001 r., II UKN 181/00, OSNAPiUS 2002, Nr 17, poz. 418), jak i biologicznego aspektu niezdolności do pracy z elementami ekonomicznymi, np. posiadanymi kwalifikacjami, możliwością przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwością wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, a także z celowością przekwalifikowania.

Niepodważalną okolicznością w sprawach, choćby o rentę, jest to, że stwierdzenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały podstawy, aby uznać zaskarżoną decyzję za nieprawidłową. Do takiego wniosku Sąd doszedł po przeprowadzeniu postępowania, w tym po wydaniu opinii przez biegłych sądowych z zakresu neurologii i ortopedii.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem wprost, że odwołujący jest zdolny do pracy i był zdolny do pracy w dacie zaskarżonej decyzji.

Wprawdzie wnioskodawca jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności to jednak należy wskazać, że zgodnie z treścią art.2 punkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U.2021 r., poz.573) niepełnosprawność - oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art.4 ust. 2 ww. ustawy).

Pojęcie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie jest równoznaczne z pojęciem całkowitej czy też częściowej niezdolności do pracy. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że błędne jest utożsamianie pojęcia niepełnosprawności

z pojęciem niezdolności do pracy określonym w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych . Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (art. 4) wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych, a nadto z możliwością wypełniania ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2005 roku, I UK 102/04). Orzeczenie stwierdzające znaczny stopień niepełnosprawności (a tym bardziej umiarkowany stopień niepełnosprawności, który jest stopniem niższym) nie jest równoznaczne z orzeczeniem lekarza orzecznika organu rentowego o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku, II UK 77/05, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (...) - (...)).

Skoro zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że odwołujący w aktualnym stanie zdrowia może świadczyć pracę zgodną z poziomem posiadanych kwalifikacji, to stwierdzić należało, że zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu. Biegli dokonali rozpoznania jednostek chorobowych występujących u wnioskodawcy i dokonali ich oceny w kontekście zdolności ubezpieczonego do wykonywania pracy zarobkowej i poziomu kwalifikacji zawodowych. Jak podkreślił biegły z zakresu ortopedii odwołujący może wykonywać wiele prac zgodnych z poziomem posiadanych kwalifikacji ponieważ nie utracił w stopniu znacznym zdolności do pracy, zaś biegły z zakresu neurologii dookreślił, iż w momencie podejmowania pracy lekarz profilaktyk uwzględni przeciwwskazania do pracy wynikające z choroby zwyrodnieniowej stawów skarżącego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.

A.B.